

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 1.726 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 704 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1/ naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności art. 822 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. oraz art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z póź. zm.) oraz art. 361 § 2 k.c., przez przyjęcie, że stawki godzinowe za robociznę, stosowane w (...) Sp. z o.o. w P. w wysokości 165 zł netto za prace blacharskie i 175 zł netto za prace lakiernicze, nie odbiegały w sposób rażący od stawek za podobne prace w podobnych nakładach naprawczych na terenie miasta P. w dacie szkody i pozwany miał obowiązek zaakceptować takie stawki ujawnione w kalkulacji naprawy Nr (...) dnia 11 września 2013 roku oraz w fakturze VAT (...) z dnia 29 października 2012 roku w ramach swojej odpowiedzialności gwarancyjnej z OC posiadaczy pojazdów mechanicznych;

2/ naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c., poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności w sprawie poprzez oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej ceny kosztów naprawy pojazdów mechanicznych na okoliczność przeciętnych stawek za robociznę za prace blacharskie i lakiernicze, stosowane w warsztatach naprawczych na terenie miasta P. w dacie szkody w pojeździe marki (...) o nr rej. (...), tj. w dniu 7 września 2013 roku.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji, pozwany wniósł o:

1/ o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż Sąd oddała powództwo w całości i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;

2/ o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

ewentualnie,

2/ o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, przy uwzględnieniu kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Podniesione w apelacji zarzuty są bezpodstawne i nie mogą prowadzić do podważenia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji, co do opisanego przezeń stanu faktycznego, jak również podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd ten dokonał również trafnej interpretacji przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

W apelacji pozwany zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wszystkich istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy przez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność przeciętnych stawek za robociznę za prace blacharskie i lakiernicze stosowanych w warsztatach naprawczych na terenie P. w dacie szkody przedmiotowego pojazdu.

Z treści powyższego zarzutu apelacyjnego wynika, że naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. regulującemu postępowanie dowodowe towarzyszy zarzut dokonania wadliwej oceny istotności faktów dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Naruszenie art. 227 k.p.c. może być podstawą sformułowania zarzutu, pod warunkiem jednak, że strona wykaże, iż sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i mogło to mieć wpływ na wynik sprawy, a także gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, że nie mają one takiego charakteru (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2008 roku, II PK 47/08, LexPolonica nr 1960053 i postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2005 roku, III CK 548/04, LexPolonica nr 1825278).

Tymczasem, pozwany w apelacji zarzucił Sądowi Rejonowemu nieustalenie, jego zdaniem istotnych dla ustalenia wysokości odszkodowania, przeciętnych stawek za robociznę za prace blacharskie i lakiernicze obowiązujące w warsztatach na terenie P., w sytuacji gdy w powód przedłożył fakturę VAT nr (...), z której wynikały faktyczne godzinowe stawki robocze za powyższe prace zastosowane przez wybrany przez poszkodowanego zakład (...) sp. z o.o. w P. w wysokości 165 zł za prace blacharskie i 175 zł za prace lakiernicze.

W ocenie Sądu Okręgowego skarżący odwołując się do przeciętnych stawek roboczych bezzasadnie oczekiwał obniżenia przyjętych przez Sąd Rejonowy w oparciu powyższą fakturę VAT stawek, odpowiednio do poziomu 125 zł i 135 zł za godzinę. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa, w szczególności z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03), za niezbędne koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy.

Pozwany w sprawie nie kwestionował ani zakresu naprawy ani samego wyboru danego warsztatu naprawczego, ile zarzucił, że stawki przez ten warsztat stosowane są wyższe od przeciętnych obowiązujących na rynku. Jednak przedstawiając stawki za roboczogodzinę nie wykazał, że mają one jakiegokolwiek uzasadnienie w realiach rynkowych. Właściwie pomimo zapewnień, że winny one kształtować się we wskazanej przez niego wysokości są właściwymi stawkami rynkowymi, pozwany nie wskazał żadnych dowodów potwierdzających to stanowisko. Ustalenia stawek uśrednionych pozbawione zaś było podstaw prawnych. Oczywistym jest bowiem, że warsztaty mogą posługiwać się różnymi cenami tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy).

Poszkodowany, co słusznie podkreślił w pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy, nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. (m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2003 roku, CZP 32/03). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody i niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył wykonanie naprawy. W świetle takiej interpretacji zakresu szkody, nie ma podstaw do oczekiwania od poszkodowanego, że szkoda będzie usunięta w warsztacie stosującym średnie, przeciętne, czy wręcz najniższe stawki rynkowe.

Z powyższego względu bezzasadne są zarzuty naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego w postaci art. 822 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. oraz art. 34 i 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK oraz art. 361 § 2 k.c., przez nieuznanie przez Sąd Rejonowy udowodnionych przez powoda stawek za robociznę (za prace blacharskie i lakiernicze) za rażąco odbiegające od stawek za podobne prace, skoro żądanie pozwanego nie zostało poparte należycie skonstruowanym wnioskiem dowodowym. Powtórzyć trzeba, że istotą sporu nie było ustalenie uśrednionych stawek naprawczych, lecz wyjaśnienie, że stawki zastosowane przez powoda miały charakter rażąco wygórowany. Nawet bowiem zastosowanie stawek wyższych niż średnie nie uzasadniło oddalenia powództwa. Podnieść przy tym wypada, że najważniejsze w przedmiotowej sprawie było ustalenie finalnych kosztów naprawienia samochodu. Stawki za roboczogodzinę stanowią bowiem tylko ich nieznaczną część. W przedmiotowym wypadku żądanie było oparte na wartości netto kosztów naprawy, bowiem przedmiotem sporu była różnica między wartością netto z faktury za naprawę, a wartością świadczeń spełnionych przez pozwanego dobrowolnie (również w wysokości netto): 13.858,85 zł – 7.832,18 zł – 4.300,67 zł = 1.726 zł. Różnica w kwocie 1.726,00 zł przy globalnej wartości kosztów za naprawę nie mogła być uznana za rażąco wygórowaną. Poszkodowany mógł więc dokonać wyboru warsztatu naprawczego stosującego stawki wyższe, kierując się jego renomą, zaufaniem do usługodawcy, wyposażeniem warsztatu w urządzenia specjalistyczne, szybkością usługi i podobnymi względami.

Dodać należy, że problematyka stawek za roboczogodzinę została dostrzeżona przez Komisję Nadzoru Finansowego, która opracowywała Wytyczne dotyczące likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych. Przyjęte w dniu 16 grudnia 2014 roku Wytyczne... przewidują (wytyczna 14 i 15), że zakład ubezpieczeń powinien zapewnić uprawnionemu pełną i zrozumiałą informację o sposobie ustalenia wysokości świadczenia, a kalkulacja kosztów naprawy pojazdu zawierać ma informację m.in. o cenach części i stawkach roboczogodzin. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń powinien ustalić świadczenie z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów w wartości, która zapewni uprawnionemu przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, a stawki za roboczogodzinę ustalone przez zakład ubezpieczeń mają odpowiadać cenom stosowanym przez warsztaty naprawcze działające na terenie miejsca zamieszkania, siedziby uprawnionego lub miejsca naprawy pojazdu, będące w stanie dokonać naprawy w sposób zapewniający przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień zaskarżonego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300,00 zł, zgodnie z § 6 pkt 3 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.).